

Ukážka z knihy:

KROKY VIERY,

Dr. Luboša Lachu

II. časť / kapitola:

BOŽÍ PAŠERÁCI

Po prepustení z vojenskej služby leteckého pluku som opäť začal horlivo pracovať ako klinický a forenzný psychológ. Okrem svojej civilnej práce som sa s novým zápalom začal venovať aj práci pre Božie kráľovstvo.

Moju túžbu prinášať dobrú zvesť iným ľuďom vo mne často vzbudil pohľad na moju malú dcérku. Miloval som ju a rád som si ju k sebe prítúlil. Nosil som ju v náručí a spieval som jej. Jej malinké prstíky pritom mocne uchopili tie moje. Vytvárali sme si spolu vzťah. Vnímal som, ako veľmi je závislá na nás a našej starostlivosti, ako aj my všetci sme závislí na Bohu a potrebujeme Ho poznať ako svojho dobrého Otca. Prial som si, aby všetky deti, aj tie, ktoré sa narodili v krajinách, kde nebolo dovolené o Ňom hovoriť, dostali šancu počuť o Bohu a o láske Pána Ježiša Krista. A tak som sa postupne stal súčasťou skupiny kresťanov, ktorí sa zapojili do pašovania Biblií a kresťanskej literatúry do krajín východného bloku.

V jedno leto som získal povolenie vycestovať do západnej Európy. Stretol som sa s priateľom Ivanom, veľmi inteligentným mužom rusko-amerického pôvodu, ktorý ma už v minulosti navštívil a ktorý organizoval špeciálnu konferenciu len pre pozvaných. Vzal ma na tajné miesto prednášať skupine ľudí, ktorí zastupovali viac ako dvadsať rôznych misijných organizácií, ktorí vydávali a pašovali literatúru za železnú oponu. Účelom stretnutia bolo dohodnúť sa na stratégii prenášania Božieho Slova a inej literatúry do komunistických krajín. Prednášok sa zúčastnili predstavitelia rôznych krajín: Spojených štátov, Švajčiarska, Kanady, Švédska a iných škandinávskych krajín, Nemecka, Holandska a aj domáci Rakúšania.

Dlhé roky som žiadal o vydanie pasu, aby som mohol vycestovať na západ, ale moju žiadosť vždy zamietli. Tentoraz som však dostal jednorazové vízum na vycestovanie. Na základe odovzdaných dokumentov zistili, že som ženatý a mám doma novorodeniatko, preto sa neobávali, že by som mal záujem zostať v zahraničí. Samozrejme, vláda nevedela o dôvode mojej cesty. Inak by som namiesto Rakúska skončil v chládku.

Do Rakúska som prišiel na dvojtaktnom Wartburgu. Robustne veľký muž, Ivan, ma stretol vo Viedni a svojím autom ma odviezol k malému horskému hotelu, kde ma predstavil hosťom a požiadal ich, aby si pozorne zapisovali všetko, čo im poviem.

V ten deň som stál na pódiu a modlil som sa: „Pane, odovzdávam Ti svoj jazyk a ústa, veď ma Ty sám.“ Bol som si vedomý mimoriadne veľkej zodpovednosti. Čokoľvek by som povedal týmto ľuďom, predstaviteľom a vodcom rôznych misijných organizácií môže zmeniť životy mnohých ľudí v krajinách východného bloku za železnou oponou. Boli to ľudia, ktorí boli ochotní nasadiť svoje životy, aby priniesli vzácne Božie Slovo na východ.

Mal som im rozprávať o tom, ako pašovať Biblie, vysvetľovať im stratégiu nelegálnej činnosti, ktorá ich môže stať život! Pozeral som sa na ich tváre a videl som dychtivosť a dobrotu týchto svätcov, ktorí vedeli, že vstupujú na tenký ľad a do veľkého rizika. Musel som ich varovať, aby nikdy neprezradili žiadne mená a adresy a boli pripravení na vypočúvanie v prípade, že ich chytia.

S niektorými z nich som sa krátko rozprával ešte pred prednáškou a vedel som, že sa spoliehajú len na nadprirodzenú ochranu. Verili, že kdekôľvek pôjdu, Boh pôjde s nimi a zastreje oči colníkom a policajtom, takže jednoducho nezbadajú Biblie a kresťanskú literatúru, ktorú budú prevážať.

Poznal som ale brata Andreja, ktorého chytili a uväznili. Colníci našli všetko, čo prevážal a skonfiškovali celý náklad. Prevážajúcich zavreli do väzenia. Ako som mal presvedčiť týchto ľudí, že pašovanie Biblií nie je lotéria? Ich život a bezpečie záviseli od toho, akú taktiku zvolia a ako budú pripravení a zároveň opatrní.

Zo svojej vlastnej skúsenosti som im povedal: „Zdôrazňujem slová príprava a opatrnosť. Neexistuje prílišná príprava a opatrnosť. Vždy myslite na to, že nepriateľ má špeciálny výcvik proti pašerákovi a môže

byť všade. Nikdy si nebudte sebaistí, myslieť si, že Boh urobí za vás to, čo by ste mali urobiť vy. Naopak, urobte všetko, čo môžete, aby ste sa vyhlili problémom. Počul som o mnohých prípadoch, kedy pašujúci misionári neskryli Bibliu dostatočne a prišli o autá aj o všetko, čo v nich bolo. Niektorí prišli aj o vlastnú slobodu.“

„V prípade, že vás chytia,“ pokračoval som, „nepochybne vás budú hodiny a hodiny vypočúvať. Nedávno som navštívil jedného pastora v nemocnici, ktorý mi porozprával o tom, ako ho pred rokmi uväznili za šírenie evanjelia a pašovanie Biblií. Aby ho zlomili, zavreli ho samého do stredu úplne bielej miestnosti. Z reproduktorov počúval celé hodiny jedinou vetu: Si nikto. Si nikto. Si nikto.“

Uvedomujúc si po nejakom čase, že táto veta začína negatívne ovplyvňovať jeho sebavedomie, začal vyznávať protichodné tvrdenia: Mám hodnotu v Ježišovi. Ježiš je Pán. Nepomáhalo mu to. Veta z reproduktora prehlušila to, čo hovoril on sám. Tak začal recitovať nahlas state zo Shakespeara, ktoré vedel naspamäť. Trvalo to možno dve hodiny, ale ani to nepomáhalo. Mal pocit, že sa zblázni, rozprával som im ďalej.

„Napokon, na pokraji totálneho vyčerpania, si kľakol na kolená a volal na Boha: Pane, pomôž mi! Ja už neviem, čo mám ďalej hovoriť, aby ma to nezlomilo!“

Mnohí v hľadisku sa napäto nakláňali dopredu, aby počuli, ako to skončilo. Tak som jeho príbeh zakončil: „Pán mu ozaj pomohol. Z jeho úst začali vychádzať neznáme slová. Tento zúfalý luteránsky pastor sa po svojej naliehavej modlitbe začal modliť v nových jazykoch. Cítil sa, akoby komunikoval priamo s Bohom. Nadobudol pokoj, ktorý prevyšoval jeho rozum. Čím dlhšie sa modlil, tým viac sa jeho strach vytrácal, až nakoniec nevnímam strašnú frázu, ktorá ho mala pripraviť o rozum.“

Toto je tá pozitívna strana príbehu, dodal som. „Po ôsmych hodinách jeho protivníci pochopili, že mu takýmto spôsobom nevymyjú mozog a z miestnosti ho odvedli. Tá horšia strana príbehu je, že bol predvedený pred súd a odsúdený na desať rokov väzenia.“

Po ôsmych rokoch veľmi ochorel, a tak bol prevezený do nemocnice ako nevyliciteľne chorý. Mal som privilegium ho v nemocnici navštíviť. Zašepkal mi do ucha: Vidíš, ja viem, že umieram a vytrpel som si veľa pre môjho Pána. Ale teraz žijem v očakávaní, že čoskoro budem slobodný od bremena tohto tela a budem naveky v Pánovej sláve. Keď som odchádzal

so slzami v očiach, tak požehnal ma slovami: „Synu, žehnám ťa v mene Ježiš.“

Po tom, čo som im porozprával príbeh o pastorovej láske k Pánovi, napriek všetkému, čo musel vytrpieť, dodal som, potláčajúc pritom slzy: „Vedel, že čoskoro bude so svojím Spasiteľom, ale my sme tu a potrebujeme pokračovať v Božej práci.“

Bolo pre mňa veľmi ťažké a emocionálne rozprávať týmto budúcim Božím pašerákom a kresťanským vodcom o tomto luteránskom pastorevi. Musel som im ale zviditeľniť, čo im môže hroziť, ak ich chytiť.

Dôrazne som ich varoval: „Nenechávajte nič na náhodu! Musíte si dobre zorganizovať prepravu. Musíte mať tajný kód, heslo, ktorým sa vzájomne identifikujete. Zapamätajte si inštrukcie, heslá, adresy! Nikdy si nič nezapisujte! Nikto z pašerákov nesmie prísť do krajiny viac ako raz za tri roky!“

Hľadiac na ich tváre som videl, že pastorov príbeh bol pre nich dostatočným varovaním. Pozorne počúvali a snažili sa zachytiť každé moje slovo, akoby od každého z nich závisela ich budúcnosť a ich život.

Potom som im vymenoval dlhý zoznam začínajúci sa slovom NIKDY: „NIKDY v aute na prvý pohľad nesmie byť vidieť, že tam sú knihy! NIKDY nenechávajte zaparkované auto bez dozoru, keď je v ňom ukrytá literatúra! NIKDY so sebou neberte žiadnu batožinu, iba ak fotoaparát! NIKDY nepracujte sami, na vlastnú päsť! NIKDY nechodte bez partnera, ktorý by na vás videl! NIKDY sa neobliekajte odlišne od ľudí krajiny, do ktorej idete! NIKDY nehovorte nahlas! NIKDY nekráčajte spolu vo dvojici! NIKDY sa nikoho nič nepýtajte! NIKDY nikoho v prvý deň v krajine nenavštevujte! ...“

Výstrahy pokračovali: „NIKDY neparkujte na cieľovom mieste! Jeden z vás musí riskovať a ostať v aute a druhý pôjde s prázdnyimi rukami niekoľko kilometrov na prvé určené miesto stretnutia. Keď tam dôjde, zaklope alebo zazvoní a vstúpi. Nájde tam mapu, ktorá mu ukáže trasu k cieľu. Ak je to miesto odpočúvané, človek, ktorý tam bude, vám dá znamenie a ukáže vám palcom na mape, kadiaľ a kam máte ísť a palcom napíše na nábytok časy a miesto, kde budete čakať v aute, kým vás niekto vyzdvihne. NIKDY si adresu nezapisujte na papier! NIKDY ju nezopakujte nahlas!“

Môj hlas znel možno hrozivo a niektorí si mohli rozmyslieť, či sa na

niečo také dajú, ale neexistovalo dostatočné varovanie o možných nebezpečenstvách, s ktorými by sa mohli stretnúť počas takej riskantnej úlohy.

„Neustále, opakujem neustále musíte byť v strehu. Venujte pozornosť tomu, či vás niekto sleduje! Prvý deň v inej krajine je najdôležitejší. Tvárte sa, že ste turisti, ktorý prišli na príjemný výlet. Chodte do reštaurácie, pozrite si pamiatky a skúste sa zabaviť.“

Keď sme šli na výjazd, nikdy nešli dvaja ľudia na to isté miesto viac ako dvakrát. Na západnom Slovensku som povedal svojmu partnerovi: „Dám ti tri možné časy príchodu, ale ja sám nebudem vedieť do poslednej chvíle, kedy prídem. Budem musieť počkať, kým bude vzduch čistý.“

Počas týchto inštrukcií sa mi vybavila v spomienkach moja vlastná skúsenosť, ktorá sa odohrala v jednu noc, keď som pašoval Biblie z mesta na vidiek. Začal som im túto udalosť popisovať: „Po vopred dohodnutom čase, keď som prechádzal okolo zahraničného auta, kde už bratia mali knihy prichystané v kufroch, som spomalil len natoľko, aby som im mohol dať nenápadne znamenie, aby ma nasledovali. Okamžite naštartovali auto a nasledovali to moje. Dvesto alebo tristo metrov pred cieľom sme vypli svetlá,“ vysvetľoval som. „Niekedy, ako to bolo aj v túto noc, sme šli dvadsať kilometrov a niekedy aj viac, kým sme došli do vopred pripraveného domu v niektorej dedine, len za svetla mesiaca. Nepreriekli sme ani slovo, všetko bolo dopredu dohodnuté. Jasné, robili sme to pre Pána, ale to nebola záruka toho, že nás nevystopujú. Každý musel počítať s tým, že táto cesta môže byť jeho posledná.“

Zastavili sme pri dome vo dvore s vopred otvorenou bránou. Neviedli sme žiadne svetlá, ale vyložili sme kufre plné Biblií a kresťanskej literatúry z auta zahraničných pašerákov. Nemuseli sme hovoriť. Aj za tmy a mlčky sme si rozumeli. V tom momente tí, ktorí vystúpili z auta, sa stali mojimi bratmi v Kristovi bez prerieknutia jediného slova. Rýchlo sme sa objali. Vtedy som pocítil obrovskú blízkosť k niekomu, koho som nikdy predtým a už ani nikdy potom nevidel. Netrvalo to ani päť minút a každý sme hneď nato odišli iným smerom. Aj keby mňa alebo mojich zahraničných bratov vypočúvali, nedokázali by sme popísať, s kým sme sa objali v takej tme. Aj to slúžilo v takejto riskantnej úlohe k dobrému.“

Tento príbeh mal pre mňa taký emocionálny náboj, že som len s ťažkosťou ovládol svoje emócie.

„Všetci Boží pašeráci, my, ktorí sme preberali literatúru, ale aj tí,

ktorí ju dočasne uskladnili, sme riskovali veľmi veľa pre šírenie Kristovho evanjelia. “ Zoznam varovaní sa zdal byť nekonečný a ja som ich chcel zo svojich bohatých skúseností uistiť, že existujú aj pozitíva riskovania života pre Krista a Jeho evanjelium. „Za pár sekúnd objatia sme všetci okúsili život v takej intenzite a dimenzii, v akej ho niektorí neokúsia za celý život. Bez rozhovoru sme sa stali pokrvnými bratmi v Kristovi.

Keď sa rozhodnete riskovať svoj vlastný život v službe Kráľovi, jedinou odmenou, ktorú môžete očakávať, je radosť zo zmysluplnej služby pre Boha a láska za hranice chápania.“

Moji poslucháči, budúci Boží pašeráci, sa vážne zamýšľali nad tým, čo ich môže čakať. Objatie, ktoré som im opísal, viditeľne pozdvihlo ich ducha. Sám Pán mi dal svoje láskavé slová povzbudenia, aby dodal týmto ľuďom odvalu. Vžili sa do mojej skúsenosti s jej napätím i odhodlaním.

Na záveru som im ešte poradil, ako objaviť a prekabátiť odpočívacie zariadenia, ako meniť taktiku, prísť na nové spôsoby doručenia materiálov a špeciálne pripraviť autá na prepravu. Poradil som im tiež, ako zacvičiť nových ľudí, ako odhaliť špicľov, ako odpovedať na otázky pri vypočúvaní, aké majú práva. Povedal som im, kde majú spať, čo majú a čo nemajú jesť, ako používať mapy, s kým môžu hovoriť, ktoré dopravné prostriedky môžu a ktoré nemôžu používať. Odpovedal som na mnoho praktických otázok, na ktoré by im ani nenapadlo sa opýtať. Boh si ma cez moje rozprávanie používal, kým som pred sebou mal skupinu mužov, pripravených a odhodlaných byť Božími pašerákmi.

Táto prednáška priniesla neskôr svoje ovocie. Mužovia a ženy, ktorí by sa nemali ako dozvedieť o láske Božej a láske Kristovej, si o Ňom prečítali v Biblii a literatúre, ktorú im priniesli títo odvážni a oddaní Boží pašeráci do všetkých krajín východného bloku. Chvála Pánovi!

Na tomto seminári som rozprával o skúsenostiach z minulosti a odhalil som im vedomosti, ktoré človek, žijúci v slobodnom svete, nemal kde a ako získať. Ukázal som im novú, dynamickú, možno dobrodružnú cestu vyžadujúcu prípravu a odhodlanie zvíťaziť. Aj predo mnou bola zaujímavá budúcnosť, lebo ani moje vlastné dobrodružstvo sa týmto ešte neskončilo.

Chcete čítať viac, neváhajte a objednajte si knihu ešte dnes:

www.DrL.sk